

Teleki-hagyaték

(VL 1944. április, 91. o.)

Emlékezzünk!

Április 3-án lesz három éve, hogy tb. Főcserkészünk elköltözött közülünk. Halála előtt néhány héttel az akkori Cserkészszövetség vezetőivel hosszú és alapos, mindenre kiterjedő módon megbeszélte a mozgalom jövőbeni célkitűzéseit, időszerű kérdéseit. Ezt a hagyatékot most a Vezetők Lapja is közreadja. A nagy célkitűzésekből a mozgalom vezetősége – nyugodtan állíthatjuk – már majd mindent megvalósított, tartson tehát most, az évforduló alkalmával minden cserkészvezető lelkiismeretvizsgálatot, mi az aminek megvalósítása rajta áll, aminek az életbe való átvitelét neki kell megcsinálnia. Teleki Pál emlékének úgy hódolunk a legcserkészszerűbb módon, ha tanításait híven követjük, hagyatékát teljes egészében magunkévá tesszük, aszerint élünk és cselekszünk.

A hagyaték szövege a következő:

„A külvilág, a társadalom, egész Európa körülöttünk átalakul; hazánknak, a magyar államnak, a magyar társadalomnak és a hazát mindenekelőtt szolgáló cserkésznek is változtak közvetlen feladatai. Lényegében azonban nem változott az, amit a haza iránt tette és munkára készen mindig érezni kell. Most másszerű feladatok állnak előtérben, mint aminők 10 év előtt állottak és mások, mint aminők 20 év múlva fognak előttünk állni.

A cserkészlet nem alkalmi mozgalom, nem szolgál részletcélokat, hanem elsősorban és mindenekelőtt örök értékek újra életrekelését és terjesztését munkálja.

Nyilvánvaló, hogy Európa új rendjében a cserkészlet szerepe meg fog változni. Különböző is megváltozott volna, mert iniciátori szerepével szélesebb ifjúsági szervezeteket hozott létre és ilyeneket termékenyített meg. Ezen a téren a cserkészlet és levante kettős szervezet ma példaadóbb lehet, mint bármikor.

Mindenestre magunk lábán kell járnunk. A cserkészletet fenn kell tartani, a Szent koronával ékesített jelvényével, melynek jelentősége van és önkéntességével, mely nemzeti érték, őrsi rendszerével, mely pedagógiailag jól bevált.

Nem lényege a cserkészletnek a sok ünnepély és parádés dolgok, mert ez félrevezető is lehet, hamis szempontokká válhat a társadalomnevelésben.

A lényeg nem a tömeg és nem a látható; a lényeg, a cserkészletnek alapfundamentuma az Őrs, a gyermeknek legszűkebb, sajátos, bensőséges szervezete.

Nem lényeg az egyleti forma, üres beszédek és viták parlamentje.

Lényeg csak a lélek és a szellem egyformasága lehet.

Leghelyesebb célkitűzés: vissza az egyszerűséghez. Ne kapcsolódjunk ki semmiből, ahol hasznat tehetünk, mert a cserkész mindenütt segít, sőt mindenütt a legkeményebbet vállalja és sohase szakadjunk el semmiféle ténykedésünkben a lényegtől, mert különben a felnőtt vezetők vitatkozása közben elvész az önkéntesség és vele az áldozatosság igazi szelleme, másrészt a cserkészletből egylet lesz, a cserkészletekből tagok, köteleességekből jogok és elvész a gyermek, az egyszerűség, áldozatosság, amellyel egyedül tudunk társadalmat nevelni csendes kitartó munkával és legjobb tudásunkkal folytatva a legjobb munkát, amelyet annyi cserkészlet végez névtelenül, híven, saját lelkiismeretében és cserkészfiaink tisztességében találva meg jutalmát.

A cserkészletben az egyleti forma helyett a főcserkész adjon új szabályzatot, ezután a cserkészleteket át kell szűrni. A parlamentesdi helyett tisztgyűlések legyenek.

Az egyes tisztségekre kinevezéssel kerüljenek a cserkészlet tisztek.

Az értékeket nyilván kell tartani.

A szövetség belső szervezete is új legyen. Egyszerű és cserkészszerű.

A gazdálkodási terv számoljon a mindenkori anyagi helyzettel.

Állítsuk fel újból a védnöki testületet.

Az őrsvezetőképzést adjuk ki a kerületeknek és csak a kiképzőkeret kiképzése és tisztképzés maradjon központi feladat.

Adjunk új próbaanyagot és azt élményszerűen dolgozzuk fel. jobban vissza kell adni a cserkészetet a fiúknak, mert már agyonvezettük.

Rendezzünk újfajta táborokat és hozzunk mindig új és új munkalehetőségeket. Keressük mindenhol a magyar kötelességeket.

A férficserkész mozgalom számára újmagyar feladatot, szociális népi- és kutatómunkát, regölést, stb. Kell adni. A volt cserkészeket össze kell fogni.

A két kisfiú-mozgalmat egyesíteni kell és az a szentistváni Magyarországot szolgálja célkitűzéseivel. Hódítsuk meg a falut, a kisleánymozgalmon keresztül.

Újat kell adni a kisfiúnak és a férfinak is és ezt az újat nemcsak a cserkészéletért kell nyújtani, hanem az egész magyar ifjúságért, mert ez a magyar ifjúság tőlünk várja az új, nagy és szélestávlatú tettek gyönyörű lehetőségeit. Tehát új ajándék, amelyet magáénak tudjon, lelkesen utána induljon és új fejlődési korszakot érjen el.

A leventeintézmény részéről arra van szükségünk, hogy különállásunkat ne tekintse ellenkezésnek, hogy a cserkészletnek, mint ősforrásnak, cserkésztermelő képessége fennmaradjon. Ez a különélés teszi végső fokon a legnagyobb szolgálatot a honvéd nevelés céljainak is.”